

Local **Comarques**

Marc Verdaguer
GIRONA

❶ «El fonament de la justícia és la bona fe, això és, la conseqüència i la veracitat en les paraules i en els tractes».

❷ És de Ciceró.

❸ Va posar aquesta frase en l'encapçalament de la seva darrera memòria anual com a Síndic de la UdG. Per què?

❹ Perquè crec que, a més a més d'un bon sistema de justícia formal, les societats, o en aquest cas la comunitat universitària, necessiten un espai de reconeixement mutu basat en la bona fe. Com que estem en una societat tensada per la competitivitat extrema i l'individualisme crec que hem d'invo-car el camí de la lleialtat, bona fe, de la comunicació i del diàleg.

❺ En la memòria, ben aviat, surt aquesta idea de la competitivitat i l'individualisme. Són els grans perills que sobrevo-len sobre la universitat i la societat en general?

❻ Sobretot la societat en general. La universitat no deixa de ser una part de la societat on es reflecteixen els grans problemes i les grans tensions del conjunt de la societat. També té perfils específics. I el perfil específic de la competitivitat universitària s'està aguditzant molt per una necessitat que, en un moment determinat, va ser essencial. La necessitat que la uni-

Joan Manuel del Pozo

Filòsof. La seva llarga carrera en la política - Diputat al Congrés i al Parlament, Conseller d'Educació i Regidor a Girona - no ha allunyat mai Del Pozo de la seva passió per ensenyar que jubilat de la UdG - acaba de plegar del càrrec de síndic - aplica en conferències sobre filosofia, ètica, educació, intel·ligència artificial...

«A la universitat els professors més grans haurien de fer classe en els primers cursos»

► «Un docent, el que abans es deia un docent vocacional, és aquella persona que confia que farà avançar a les persones que han confiat en ell»

versitat es comprometés fortament amb la recerca.

❶ D'on surt aquesta necessitat?

❷ En la universitat predemocràtica es feia molt poca recerca. Molt poca. Quan va arribar la democràcia, amb les primeres lleis de ciència i universitat en els anys 80 es va fomentar l'estímul de la recerca. Fins al punt que des de fa molts anys, el 70% de la recerca que es fa

a Espanya, i a Catalunya més o menys igual, és d'origen universitari. Podem dir que és un camí d'èxit. Però que s'ha fet a costa d'exagerar la competència entre investigadors i d'una cosa que a mi em sap greu: un menyspreu i creixent desprestigi de la docència.

❸ Com es concreta aquest desprestigi?

❹ Com es diu de la dedicació a impartir classes d'un professor universitari? Càrrega docent. Ja està tot dit. No es diu càrrega de recerca, es diu càrrega docent. La importància del vocabulari i la utilització de les paraules. La recerca és el que és bonic, el que et promociona, et dona diners... I després, la docència: ara em carreguen amb aquestes classes.

❺ En acabat direm que els estudiants no surten prou ben formats.

❻ Jo seria partidari que els professors més grans i, teòricament, amb més experiència i, potser, hipotèticament, algun coneixement, fessin classe en els primers cursos. No reservar-te per als màsters i doctorats. Que tothom pugui sentir els millors professors des del primer dia, perquè és una manera que els estudiants es puguin sentir estimulats.

❼ Agra-més fer classes a un grup de 10 estudiants brillants que a un de 60, dels quals 20 estan molt distrets.

❽ Sí. Però el seu compromís professional és afrontar el repte difícil, no el fàcil

❾ Però, si es pot fer servir la paraula culpable, aquest no seria més el sistema que no pas uns professors joves que necessiten publicar molta recerca per guanyar la plaça?

❿ És veritat que el sistema està generant disfuncions. Aquesta càrrega positiva de la recerca i negativa de la docència és, des del meu punt de vista, una disfunció. Sense menystenir la importància de la recerca perquè, casualment, quan vaig ser diputat a Madrid vaig ser portaveu de la comissió sobre investigació científica. Per tant, estic en l'ànima parlamentària de la promoció de la ciència a Espanya i, especialment, en la universitat.

❶ ...

❷ Jo mateix he intentat, honestament, fer una mica de recerca en el meu àmbit. Soc traductor de Ciceró en la Bernat Metge i faig el que puc. Però, per favor, sense oblidar que els meus estudiants són el més important de la meua vida com a professor universitari. Si no, no siguis professor i fes-te del CSIC i només investigars.

❸ En la memòria cita autors com Piketty o Zuboff per incidir en la desigualtat que pot provocar aquesta competitivitat. Amb la pandèmia, i ara amb la guerra, aquesta desigualtat creixerà?

❹ La desigualtat s'accentua perquè les condicions generals, en ser més difícils, tensen més el sistema. I en la tensió, sempre passa el mateix: el més fort té més avantatges. És la llei de la bola de neu que pot ser positiva o negativa. I en cas de tensions per pandèmies o guerres és negativa. Al final, la crisi pandèmica ha estat crisi sindèmica, que ja no és només una crisi de salut sinó una crisi econòmica, política i social. Si després ve la crisi bèl·lica i amb aquesta es compliquen encara més les condicions econòmiques, preus de l'energia, subministraments... Tot plegat crea una situació que, en podríem dir, de lluita pels béns escassos.

❺ M'ho acaba de dibuixar tot

Joan Manuel del Pozo, a la plaça Miquel Santaló de Girona.

MARC MARTÍ

Joan Manuel del Pozo, té actualment 73 anys.

MARC MARTÍ

molt negre.

❶ El panorama general convida a un cert pessimisme analíticament parlant. Ara bé, si una característica és exigible al docent, és l'optimisme. Per definició, un docent és aquella persona que confia que farà avançar a les persones que han confiat en ell. I, per tant, encara que pensis que les coses van malament has de fer tot el possible per pensar que poden anar bé. I aquí és on es pot invocar a Gramsci amb allò del «pessimisme de la intel·ligència i l'optimisme de la voluntat».

❷ Però a la Sindicatura pot costar seguir més aquesta idea de Gramsci? La gent hi acudeix quan té problemes...

❸ Quan assumeixes la figura de síndic has d'acceptar que viuràs en els problemes. Perquè no et vindrà ningú a dir «que bé que van les coses», et ve a dir: «hi ha aquest problema».

❹ Problemes. El 2021, la Sindicatura de la UdG va tractar 71 casos. A les generacions actuals els hi costa reclamar.

❺ Primer, hi ha un cert desconeixement de la institució. No és coneguda. I, segon, hi ha una certa passivitat general davant d'unes institucions que, creuen, que funcionen automatitzades com una fàbrica i a on no hi ha res quan es troben amb un problema. No hi ha una consciència de la reclamació

❻ La Sindicatura no és prou coneguda, però tampoc ho són les beques? A la UdG n'hi ha que no es cobreixen perquè hi ha estudiants que no saben que hi poden optar. Què passa?

❼ És un problema real de canalització de la informació. La gent pot dir que el jove ara es comunica d'una manera diferent, a través de tuits, de xarxes... No ho sé. Jo aquí em declaro incompetent per dir

«Estem en una societat tensada per l'individualisme i la competitivitat extrema: i la universitat forma part d'aquesta societat»

«Com es diu de la dedicació a impartir classes d'un professor universitari? Càrrega docent. Ja està tot dit»

«Ara és quan es pot invocar Gramsci amb allò de la intel·ligència i l'optimisme de la voluntat»

«Amb el requisit de la tercera llengua per graduar-se, hi ha hagut, una vegada més, un autoengany de la nostra societat»

❶ Sí. És un cas més del que els sociòlegs coneixen com l'efecte Mateu: «Els que més tenen més els hi serà donat; els que menys tenen menys els hi serà donat». És molt trist, però és així.

❷ Parlant d'un tema que alguns estudiants asseguraven no conèixer. El requisit de la tercera llengua per poder-se graduar ha encès els ànims de molts estudiants.

❸ Aquí, una vegada més, hi ha hagut un autoengany de la nostra societat. Perquè és cert que el domini d'una tercera llengua, especialment l'anglès, forma part dels factors desitjables en la formació d'un universitari. Però, establert aquest principi, no perquè el formulis es fa real. Es va formular, però ningú va proposar les formes concretes de materialitzar aquest principi. I no estic parlant de la Universitat de Girona, sinó del sistema universitari en el seu conjunt. En aquest cas, el síndic s'havia de posicionar del costat dels estudiants.

❹ Ha exercit de professor universitari, de diputat, de regidors, de síndic, actualment continua fent conferències sobre filosofia, educació, ètica, intel·ligència artificial... Si pogués escollir amb quina feina es queda?

❺ Ara, si em diguessin que viuria tant anys més i hagués de triar entre una de les tres professions - polític, professor o síndic - diria que les tornaria a fer totes tres. Però, les faria de manera diferent. Perquè, en cada cas, amb el pas dels anys has après a fer de polític, que al principi no en sabia, de professor igual, i de síndic igual. Aquí vull recordar els versos de la cèlebre poetessa, i contista, Gloria Fuertes *«Justo antes de morir, aprendemos a vivir»*. És a dir, ara en començava a saber i he de plegar.

Albert Verdaguer (centre) prenent possessió del càrrec.

J. REMOLINS

Albert Verdaguer, nou alcalde juvenil de Camprodon

► L'Ajuntament juvenil d'aquest curs s'estrena amb la presentació dels vint membres que el formaran

JORDI REMOLINS. CAMPRODON

■ L'Ajuntament juvenil de Camprodon d'aquest curs va estrenar-se dividint-se amb la presentació dels vint membres que en formaran part. L'alcalde del municipi Xavier Guitart va rebre als nous representants joves del consistori, que té a Albert Verdaguer com a alcalde juvenil, i a Joan Fornos com a nou secretari. Durant la primera sessió plenària els joves

van fer arribar diverses inquietuds a Guitart, sobretot relacionades amb espais esportius i de lleure. En aquest àmbit l'alcalde els va explicar que s'ha arribat a un acord amb la comunitat de veïns de Font Rubí per tal que aquest estiu tothom pugui accedir a la piscina que hi tenen, i que també s'està treballant amb l'escola perquè la pista estigui oberta de dilluns a dijous, tot i que per ara no hi ha acord. L'Ajuntament també es va mostrar obert a habilitar un espai públic d'oci nocturn sempre que hi hagi un compromís per escrit per evitar que es repeteixin episodis de mal ús i consum d'alcohol i tabac.

Camprodon posa nova il·luminació al pas de vianants del Pont Vell

JORDI REMOLINS. CAMPRODON

■ L'Ajuntament de Camprodon ha renovat la il·luminació del pas de vianants del Pont Vell per millorar la seguretat.

El pas ha estrenat un nou sistema d'enllumenat amb leds, que s'ha perllongat fins a sota de la torre.

La brigada municipal ha habilitat aquest sistema d'il·luminació que ha substituït els aplics existents fins ara que no mostraven deficiències en el seu servei.

Durant els últims mesos era habitual que els vianants que hi passejaven quan es fa fosc, haguessin d'utilitzar la llanterna dels mòbils per poder-s'hi veure. El Pont Vell sobre el riu Ter enllaça dues zones del nucli de la població. Es tracta d'un indret transitat. La nova il·luminació en millora la imatge i sobretot la seguretat.

La Fundació MAP incorpora un espai terapèutic a Ca la Irene de Ripoll

JORDI REMOLINS. RIPOLL

■ L'edifici de Ca la Irene de Ripoll que és propietat de la Fundació MAP ha adaptat un espai terapèutic que ja dona servei a una trentena d'usuaris, amb serveis com una sala de fisioteràpia i una d'hidroteràpia.

Una planta de l'edifici ha acollit aquest equipament que fins ara s'oferia a la residència del Centre Montserrat que hi ha en un immoble veí del mateix raval de Sant Pere, però que havia quedat petit.

Una piscina climatitzada és la zona més destacada del nou espai, on també s'ha ampliat la cuina personalitzada per preparar fins a cent setanta menús cada migdia, i on hi ha un habitatge per persones amb discapacitat i un pati exterior on es faran activitats terapèutiques de jardineria i hort adaptat.